

Avantura jednog mrava

Petak je, ljeto i jako je vruće. Sunce grije i svojim zrakama dodiruje plavo more koje je toplo i ugodno za kupanje. Već u sedam sati ujutro ljudi se okupljaju i zabavljaju na prostranim plažama i u moru. Neki su ostali kod kuće, leže u krevetu i pokušavaju se ohladiti na sve moguće načine.

Čudno je to što, dok se svi zabavljaju ili leže i odmaraju, mravi marljivo rade i sakupljaju hranu za zimu. Jedan mrav, po imenu Mirko, baš se taj dan upitao:

„Zašto se i mi ne bismo malo zabavili, stalno radimo?“

Približio se jednom od svojih prijatelja koji je stalno u kontaktu s nadređenima i upitao ga:

“Hej prijatelju, imamo li mi bar jedan dan u godini slobodan?“

Na to će Pero, Mirkov prijatelj: „Ne, bar ja tako mislim, a zašto pitaš?“

„Ma, znaš ti mene i moju radoznalost“, rekao je Mirko.

Okrenuo se i nesretan vratio na posao. Cijeli je dan razmišljao kako bi mogao izaći iz mravinjaka, a da to nitko ne primijeti. Sutradan je uzeo svoju torbu koja je stajala u ormaru godinama. Nije imao ženu i djecu kao ostali mravi. Kada je bio mali, izgubio je tatu jer je njega i njegovu mamu pokušavao spasiti od ljudske noge. Mama i on bili su u šoku nekoliko tjedana. Mama mu se poslije toga razboljela i umrla. Njegova prošlost nije baš bila jako bajna, ali morao je živjeti s njom. No, da se vratimo na stvar. Uzeo je sve potrebne stvari, stavio ih u torbu i krenuo u pustolovinu. Na putu je upoznao mnogo raznih buba za koje nije ni znao da postoje. Neke su bile ljubazne, ali bilo je i bezobraznih.

Nakon nekog vremena stigao je do čovječje kuće. Zanimalo ga je što je u njoj pa je ušao unutra. Kuća je bila velika i stara, zidovi su bili blijedi i ispucani od starosti. Činilo se kao da u njoj nitko ne stanuje. Mrav, zamišljen i malo preplašen od silne tišine, zakoračio je prema naprijed. Međutim, u tom je trenutku u kuhinju ušao neki čovjek. Mirko se preplašio i

sakrio ispod starog tepiha. Čovjek je sjeo na drvenu stolicu i izgledao je kao da je prepun životnih problema. Mrav se polako ohrabrio i stao ispred tog jadnog čovjeka. Kad ga je ugledao, čovjek je počeo pričati s njim:

„E, moj mali prijatelju, da mi se odmoriti od svega, pobjeći od posla. Svakodnevno teško radim da prehranim sebe i obitelj, a ti samo trčkaraš i zabavljaš se. Ne znaš ti kako je biti čovjek“, rekao je.

U tom trenutku mravu je sinulo. Shvatio je da nije sve onako kako mu se činilo, da je samo on taj koji radi. Shvatio je da svi moraju raditi da bi preživjeli. S tom spoznajom vratio se u svoj mravinjak i nastavio život vrijednog mrava.

Karla Parmać, 7. b